

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

Из затвора у Шевенигену, где одслужује неправоснажну пресуду и ишчекује одговор на жалбу, генерал пуковник Небојша Павковић, некадашњи командант Треће армије, потом начелник Генералштаба Војске Југославије, ексклузивно, уз одобрење Трибунала, у новогодишњем броју недељника "Сведок" - одговорио је на бројне, и како тврди, лажне и неаргументоване тврдње и прозивке генерала Александра Васиљевића, генерала Божидара Делића, као и тадашњих јунака 5. октобра – Небојше Човића, Милорада Улемекa Легије и других "тумача" и критизера понашања ВЈ у драматичним данима смене власти у Србији.

Генерал пуковника Небојшу Павковића, својевремено команданта Треће армије и начелника Генералштаба Војске Југославије, једног од јунака у борби против НАТО агресије, данас заточеника дворца Шевенинген и Хашког трибунала, тзв. "јунаци петоктобарских догађања" и њихови гласноговорници нису мазили.

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

Ни пре, ни у време, а ни после 5. октобра, па чак и данас, када пред Трибуналом покушава да докаже (залуд, изгледа) да је његова "кривица" једино у томе што је поштујући Устав, положену заклетву држави и свом народу, само у томе што се супротстављао НАТО агресору и 78 дана одолевао бомбама и "Милосрдном анђелу", са минималним губицима војске и наоружања.

Суочен са нападима са свих страна, генерал Павковић, обратио се Трибуналу са молбом да му се дозволи да се посредством српског недељника *Сведок* обрати српској јавности и дијаспори, те да покуша да се "одбрани" од напада генерала Александра Васиљевића, непрецизних изјава генерала Божицара Делића, др Небојше Човића, једног од челника ДОС-а, Милорада Улемека Легије, коментатора Љубодрага Стојадиновића и других критичара и критизера...

- Многи од њих, ако се пажљиво слушају и читају њихови интервјуи, мени данас изгледа највише замерају што им тада, 5. Октобра, нисам помогао у испуњавању очито прижељкиваног сценарија – да покренем војску и да на улицама тече крв у потоцима, каже Павковић.

Не желим да улазим у полемику са поменутом господом, већ да их спречим да у жељи да величају своју улогу у тим догађајима, на основу доказа које поседујем, и сведока који су били присутни, још једном објасним нашој (српској) јавности шта се заиста догодило, каже у ексклузивној исповести недељнику *Сведок* генерал Небојша Павковић.

Истина о генерал потпуковнику Александру Васиљевићу: (НЕ)обавештени обавештајац

Александар Васиљевић, генерал потпуковник у пензији, у то време обављао је „измишљену“ дужност: саветника начелника Генаралштаба ВЈ за безбедност. Био је распоређен у кабинет НГШ ВЈ, а не у Управу безбедности, и чекао је пензионисање.

У поменутој емисији је рекао да је у вечерњим часовима 5. октобра 2000. године дошао у моју канцеларију да би ме саветовао да не изводим војску на улице Београда.

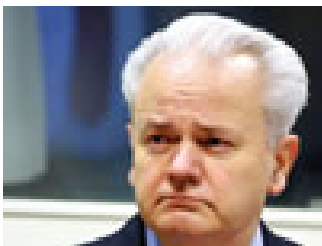
Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

Истина је да: Александар Васиљевић није могао да уђе у моју канцеларију, ако га ја не позовем. Такође он није имао статус помоћника НГШ ВЈ да би могао да подноси предлоге. Његова улога је била да да саветодавно мишљење у неком проблему када то ја затражим од њега. Он није био распоређен у Управу безбедности, већ у ГШ ВЈ. Начелник Управе безбедности био је генерал потпуковник Милан Ђаковић, а његов заменик генерал мајор Аца Томић.

Генерал Васиљевић је искористио прилику да заједно са начелником Обавештајне управе гпк Бранком Кргом уђе у моју канцеларију. Није тачно да се Васиљевић мени обратио, већ је то био генерал Крга, који ме је информисао шта се догађа на улицама Београда и закључио да би свако појављивање војске на улици изазвало панику и хаос међу демонстрантима.

Генерал Васиљевић није био у прилици да зна шта се све дешавало у мом кабинету од раног јутра 5. октобра 2000. године. Он није знао да су са мном читав дан, непрекидно, били присутни моји најближи сарадници, чланови колегијума, генерал потпуковник (у даљем тексту гпк) Светозар Марјановић, гпк Миодраг Симић, гпк Стојмировић, гпк Стаменко Николић, гпк Милан Ђаковић и други, и да су они слушали сваки мој разговор са Слободаном Милошевићем, министром МУП-а Влајком Стоиљковићем, гпк полиције Рођом Ђорђевићем, начелником СДБ Радетом Марковићем, командантом л.А гпк Трајковићем и другима... Да је то знао, вероватно не би изрекао неистину „да је он дошао да ме саветује“.

Он није знао, а није ни могао да зна, да ни у једном тренутку нисам размишљао, а ни донео одлуку да употребим војску.

Генерал Васиљевић је искористио прилику да заједно са начелником Обавештајне управе гпк Бранком Кргом уђе у моју канцеларију. Није тачно да се Васиљевић мени обратио, већ је то био генерал Крга, који ме је информисао шта се догађа на улицама Београда и закључио да би свако појављивање војске на улици изазвало панику и хаос међу демонстрантима. Када сам му рекао да се војска неће мешати ни излазити на улице,

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

Крга је видно расположен рекао: „Браво, то је права одлука“.

И разговор који сам том приликом водио са Милошевићем, Васиљевић није верно пренео.

„Заборавио“ је да спомене, да сам Милошевићу рекао да се у објектима РТС-а на Кошутњаку, већ налазе јаке снаге МУП-а Србије и да војска нема тамо шта да тражи.

Међутим, желим да истакнем да ме је изненадило да Васиљевић није знао да на подручју Београда није било већих војних формација које су могле бити ангажоване на улицама Београда. Као мој саветник, Васиљевић је морао знати за информацију Обавештајне управе, да се на аеродрому Тузла налазе две јединице обучене у униформи ВЈ и МУП-а Р. Србије, које је наводно требало да у одређеном моменту упадну на територију Србије и изазову nerede, за шта би били оптужени ВЈ и МУП. Ја нисам знао да ли је то тачно или је у питању дезинформација, али у сваком случају такав сценарио је био реалан.

Због тога смо у ГШ ВЈ донели одлуку да са одговарајућим јединицама поседнемо положаје на Дрини. То је била добра одлука јер смо на тај начин „растеретили“ Београд.

Генерал Васиљевић, као мој саветник, требало је да зна да у Београду нема јединица које су могле интервенисати.

Осим јединица војне полиције које су биле задужене да обезбеђују најважније војне објекте, у гарнизону Београд била је једна мања борбена група, јачине 3–4 тенка и исто толико оклопних транспортера, из састава Београдског корпуса. Да и ова мала јединица не би била у граду да не би изазивала позорност, наредио сам команданту Трајковићу да је премести у касарну „Бубањ поток“ док не прође гужва у Београду.

Поред ове јединице, у Београду је била и Гардијска бригада, која је била под директном командом председника Милошевића и чији је командант био ађутант председника.

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

Ја, као начелник Генералштаба ВЈ (НГШ ВЈ), нисам имао надлежност да командујем овом јединицом.

У гарнизону Панчево била је 72. спец. бр, која је тада бројала 150-200 људи. Део ове јединице око 80-100 људи је, по мом наређењу, пребачен у Београд око 18 часова да би био ангажован на обезбеђењу објеката важних за ВЈ, као што су: војни разделници у Главној пошти; РРц; РРч, архива и документација у „Застава филму“ итд.

То су истините чињенице о којима сам ја и раније говорио, али тадашњи војни аналитичари то нису прихватили и желели су, да по сваку цену, окриве мене и војни врх да је намеравао да употреби војску.

Позивам их и данас да наброје бар једну јединицу која је била припремљена да изађе на народ. Да је постојао било какав план, наређење или намера за то, сигурно је да би око Београда била таква концентрација јединица коју ниједна колона цивилних возила и булдожера и са 1000 „зоља“ не би пробила нити ушла у Београд.

Ни поједини генерали, тадашњи челници ДОС-а, нису имали праве информације о распореду јединица ВЈ у Београду и о намерама, већ су нетачним и тенденциозним информацијама збуњивали остале, желећи да код њих оставе утисак да имају добре везе у војсци и да могу да утичу на војску.

Генералштаб и ја знали смо за неколицину генерала и пуковника који су били у вези са појединим политичарима, али су они били толико неважни у војничкој хијерархији да им

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

нисмо придавали никакав значај и нисмо их санкционисали.

Већина тадашњих челника ДОС-а уместо да су, због професионалног држања војске, што је омогућило „мирну“ предају власти, одали минимално признање ВЈ и војном врху, они су се углавном неистином „острвили“ на генерале и мене лично, желећи да нас „линчују“, а себе представе као првоборце и хероје револуције, који треба да добију своје место и историји.

Још док сам био НГШ ВЈ, само тројица њих одало ми је признање за понашање војске: сад покојни Зоран Ђинђић, Војислав Коштуница и Велимир Илић.

Касније и војни изасланици неких земаља пренели су ми оцене својих надређених, да је „штета што нова демократска власт не зна да цени професионално понашање наше војске за време 5.октобра“.

Располажем тачним подацима да је преко 160 генерала из ЈНА и ВЈ као трајно стамбено решење добило куће, које их према дужностима које су обављали и критеријумима нису припадале.

Ни поједини генерали, тадашњи челници ДОС-а, нису имали праве информације о распореду јединица ВЈ у Београду и о намерама, већ су нетачним и тенденциозним информацијама збуњивали остале, желећи да код њих оставе утисак да имају добре везе у војсци и да могу да утичу на војску.

Један од њих је гпк Александар Димитријевић, бивши начелник Управе безбедности ВЈ. По специјалности је технички официр који је обављао највећу дужност командира вода.

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

Догурао је до чина генерал-пуковника иако је за дужност коју је обављао предвиђен чин генерал-мајора. Поред тога добио је кућу која му такође није припадала ни по једном критеријуму. Цео радни век провео је у Београду, мењајући само зграде, канцеларије и фотеље.

Није излазио из канцеларије Милошевића, а мене је назвао Милошевићевим миљеником. Важио је за најмоћнијег и најинформисанијег човека у војсци. Изрекао је бројне оптужбе на мој рачун, али није био су стању да као „најинформисанији војни обавештајац“, наведе бар један пример за те оптужбе. Он је човек који је „знао је све, али није знао ништа“.

Да је остао у својој струци: техничара, Александар Димитријевић, највероватније би „догурао“ до мајора или потпуковника. Али пошто се „сакрио“ иза службе безбедности постао је „технички генерал-пуковник“.

Колико знам и у НАТО-у нема генерал-пуковника техничке специјалности.

Он је, као Начелник УБ, одржавао сталне контакте са војним изасланицима страних земаља и са њима изводио брифинге. Питао сам се да ли је то била дужност начелника Управе безбедности, или му је задатак био да штити јединице и команде ВЈ, од продора страних обавештајних служби и да пресеца њихове активности, а не да их он информише и то на штету своје војске.

„Фамозни коверат“

Друга неистина коју је Васиљевић изговорио је да су у мојој канцеларији били присутни Начелник Ресора ДБ Раде Марковић и Милан Радоњић, у тренутку када је човек из ДБ-а, око 2 часа 6. октобра донео „фамозни“ коверат.

То није тачно. Осим мојих најближих сарадника, поменуто господа није била присутна, а ја господина Милана Радоњића, нисам ни имао част да упознам. Добијени коверат, предао сам начелнику Управе безбедности гпк Ђаковићу, а не Васиљевићу.

Кривична пријава за издају остала сакривена у нечијој фиоци

Председник Слободан Милошевић га је пензионисао са дужности пред почетак агресије НАТО, када је сазнао да је још од 1997. године одржавао везу и тајне састанке са војно-обавештајном службом САД. Имао сам прилику да видим документа у вези са тим: „Програм“ и део транскрипата са 5 састанака. У програм под тајним називом „Континента!“ било је укључено шест лица, од којих два генерала, два пуковника, један заставник и једно цивилно лице. Према сазнањима око тога била је покренута кривична пријава за издају, која је остала сакривена у нечијој каси. Тај и такав Димитријевић је без имало стида изјавио да га је Милошевић пензионисао због мене. Смешно.

Касније и војни изасланици неких земаља пренели су ми оцене својих надређених, да је „штета што нова демократска власт не зна да цени професионално понашање наше војске за време 5.октобра“.

Виле и станови, куле и градови

Многи од генерала добили су станове и од по 240 м³, а неки и по две стамбене јединице од по 150-200м². Ја сам добио стан од 150 квадрата као командант 3.А.

Сада је прилика да питам све оне који су ме нападали за куће, станове, виле и викендице. Где је све то?

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

Познато је да је Министарство одбране комисијски неколико пута испитивало малверзације са становима у ВЈ. Последњи Извештај комисије МО, када је министар био Зоран Станковић, завршила је детаљну и коначну истрагу о томе, мислим 2008. године, али извештај комисије је остао тајна за све, па и за медије.

Једино су *Вести*, новине за дијаспору, објавиле кратку информацију, у којој је министар Станковић изјавио да што се тиче Павковића, он има само стан у Молеровој у Београду и ништа више. Све остало су биле гласине и спекулације. Покушавам већ две године да добијем тај извештај, односно оно што се односи на мене. Међутим све информације о томе су затворене. Питам се зашто? И где је демократичност и транспарентност.

Мешовити бракови

Остао је познат по томе што је инструментализовао и уназадио службу безбедности у ВЈ, што у току читаве своје каријере није решио ниједан озбиљнији случај из своје надлежности и што је скупљао податке о понашању појединих старешина, да би их плашио како он „има све податке о њему“. Остаће упаћен Димитријевић и по томе што је, по распаду СФРЈ и тадашње ЈНА, „отерао“ у пензију многе старешине који су били у мешовитим браковима, као потенцијалне непријатеље, али није и себе пензионисао иако је и он имао такав статус. Наравно има и других примера, али је овај карактеристичан по свему.

Једино су *Вести*, новине за дијаспору, објавиле кратку информацију, у којој је министар Станковић изјавио да што се тиче Павковића, он има само стан у Молеровој у Београду и ништа више. Све остало су биле гласине и спекулације.

Зашто Милошевић није употребио Гардијску бригаду у разбијању демонстрација?

Желим да, први пут за јавност, саопштим нешто што многи, угледни војни аналитичари и коментатори, ни тада, а ни сада нису запазили, што само говори о њиховој стручности.

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

Ради се о најјачој и најопремљенијој јединици, која је у то време била у Београду. То је Гардијска бригада. Поставља се питање због чега Милошевић није посегао и употребио ову јединицу, која је била под његовом командом?

Остављам војним аналитичарима да дају одговор. Међутим ја, у догађајима 5/6. октобра 2000. године, нисам желео да подсећам Милошевића на ову јединицу.

Такође, постоје транскрипти мојих разговора са Милошевићем из тих дана, из којих се може видети да сам му јасно ставио до знања, да војска не може да се меша у изборну вољу народа и међуполитичке сукобе, нити се може сврставати уз било кога појединца, осим на задацима који су предвиђени Уставом СРЈ.

Такође сам му (Слободану Милошевићу) у присуству мојих сарадника рекао да се на улицама Београда налази наш народ и да смо ми део тога народа, да се налазе читаве породице са децом и да би свако појављивање војске и тенкова на улицама изазвало панику, сукобе и велике жртве, због чега бисмо, и он и ја, већ сутрадан „висили“ на некој бандери у Београду.

Том приликом ми није ништа одговорио осим што је рекао: „Али Небојша, у питању су савезне институције које су сада у пламену“.

После краћег размишљања одговорио сам му да су за то одговорни они који је требало да обезбеђују те институције, а не војска, и да их ни војска, сада, не би могла повратити без великих жртава, а то није задатак војске.

Ради се о најјачој и најопремљенијој јединици, која је у то време била у Београду. То је Гардијска бригада. Поставља се питање због чега Милошевић није посегао и употребио ову јединицу, која је била под његовом командом?

После тога спустио ми је слушалицу.

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

О Небојши Човићу и Борису Тадићу

Чиста је измишљотина да сам хтео да ухапсим Бориса Тадића. Господин Небојша Човић је такође у поменутој емисији рекао две неистине. Не знам да ли је су године учиниле своје, али то се једноставно није тако десило. Пре него што саопштим тачну верзију, желим да подсетим јавност да је познато да са господином Човићем нисам у најбољим односима, и да сада после десет година заиста не знам због чега смо дошли у такву ситуацију.

Иако тог господина познајем још од 1996/97. год., када је као градоначелник Београда долазио у посету КиМ на подручју општине Драгаш.

Све што се касније догађало, није последица нашег директног личног конфликта, већ, сада сам у то сигуран, низа околности од разних подметања људи из нашег окружења и „рекла- казала“, као и писања разних медија.

Због тога желим да изјавим да никада, никоме и нигде нисам говорио ништа лоше о господину Човићу, осим једног „препуцавања“ у штампи, при чему опет није било речи о господину Човићу, већ о другом лицу.

Убеђен сам да су нас двојицу „посвађали“ људи који су њему тенденциозно преносили гласине и неистине. Све ово сам рекао да се не би погрешно протумачила моја верзија догађаја из октобра 2000. године, за коју наравно имам доказе и забелешке начелника

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

кабинета и ађутанта о свим догађајима и посетама НГШ ВЈ из тог времена.

Говорећи о мојој посети Колубари, и разговору који сам том приликом водио са групом рудара, господин Човић је рекао да ми је у току мог разговора са рударима, један од његових људи пришао и дао мобилни телефон и да смо се Човић и ја чули, као и да је он том приликом мени толико запретио да сам се ја сав истраумирао.

Таква тврдња господина Човића не само да није тачна већ је у домену фантастике. Можда је господин Човић херој „петооктобарске револуције“, то препуштам историји, али када је о истини реч она је потпуно другачија. Ја сам о том догађају дао неколико интервјуа одмах после тога, али зарад истине поновићу још једном.

На копове у Колубари нисам отишао по наређењу Милошевића већ самоиницијативно и без његовог знања. Добро сам био информисан о свим дешавањима из претходних дана, и сигурно нисам био толико глуп и луд да тамо идем и да претим рударима да прекину штрајк. Знао сам да је то политички штрајк и због чега рудари штрајкују. Намера ми је била да се лично уверим да ли ће рудари обезбедити минимум производње да због нестанка електричне енергије не би били угрожени неки витални системи у ВЈ значајни за борбену готовост.

У Колубару сам стигао око 21 час и то само у пратњи обезбеђења од 5–6 људи и два теренска возила. Тада нисам знао да се ту негде налазе господа Човић и Тадић, које нисам ни познавао, нити сам их тамо видео.

Са рударима сам разговарао у њиховој радничкој мензи. Било их је око 80–100. Дочекали су ме са негодовањем, али су прихватили да ме саслушају. Поред мене је био један од вођа штрајкачког одбора. Неколико од њих је говорило да су сви они из Колубаре били моји војници и да су били на КиМ за време НАТО агресије.

Објаснио сам им да знам због чега они штрајкују и да нисам дошао да им претим војском, или да тражим да одустану од штрајка. Од њих сам тражио одговор да ли ће обезбедити минимум електричне енергије која је потребна ВЈ. То су ми обећали, испратили су ме сви до мог аута, а један од њих ми је на растанку дао велику црвену јабуку.

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

На копове у Колубари нисам отишао по наређењу Милошевића већ самоиницијативно и без његовог знања. Добро сам био информисан о свим дешавањима из претходних дана, и сигурно нисам био толико глуп и луд да тамо идем и да претим рударима да прекину штрајк.

Круг Колубаре напустио сам испраћен аплаузом. Није ми познато ништа у вези са наводним потерницама које је спомињао господин Човић, и не знам какве то везе има самном и са ВЈ, када се зна ко може да распише потерницу и из којих разлога.

У вези са спомињањем господина Тадића, у вези са мојом посетом Колубари, чуо сам нешто касније, од господина Мићуновића.

Наиме, на предлог мог побратима Горана Бојића, који је имао службене просторије, у улици иза Народног музеја, сусрео сам се приватно, двадесетак дана после промене власти, са господином Мићуновићем и Тривом Инђићем, који је у блиским односима са Бојићем и Костом Чавошким. Разговарали смо о протеклим догађајима и неко од њих је предложио да се за неколико дана поново нађемо на истом месту и да ће том приликом доћи и господин Љуба Тадић, да би се са њим упознао.

После неколико дана, поново смо се нашли на истом месту, али господин Љуба Тадић није дошао. Не знам тачно ко ми је рекао да је одустао од састанка јер је сазнао да сам ја у Колубари хтео да хапсим његовог сина. Наравно, пошто то није тачно, изненадио сам се и објаснио присутнима да су то гласине, да није тачно и замолио да са тим упознају господина Љубу Тадића.

Сусрет са Легијом

Разговор са Легијом био је коректан, без подизања гласа и потезања оружја, а не како је то испричао господин Небојша Човић. Када је у емисији РТС-а, говорио о мом сусрету са Легијом, господин Човић изрекао је низ нетачних података. Пре свега ни господин Ћинђић, а ни Човић, 5/6. октобра 2000. године нису били у Генералштабу ВЈ и у мом

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

кабинету и нису могли присуствовати мом састанку са Легијом.

У листу *Сведок* је описан тај догађај. Разлог за мој сусрет са Легијом била је информација коју сам добио од Управе безбедности да је Легија у сталној вези са лидерима ДОС-а, а пре свега са господином Ћинђићем и да је наводно добио задатак да изненадним упадом у ГШ ВЈ, заузме зграду генералштаба и похапси челне генерале ВЈ.

Ценећи ситуацију у граду и понашање неких јединица полиције, та информација је деловала реално и захтевала је моју реакцију. Пошто су наши оперативци имали податке да се те вечери Легија налази на састанку са Ћинђићем, позвао сам Радета Марковића, начелника ресора ДБ. Питао сам га да ли зна где се налази Легија, он ми је озбиљно рекао да не зна, да он више не може да контролише Легију и да је чак и његов живот угрожен. То ме је приморало да се још детаљније позабавим Легијом. Замолио сам Радета Марковића да дође код мене у ГС ВЈ и он је одмах пристао.

Са гпк Ђаковићем, начелником Управе безбедности ВЈ, разговарали смо о могућности да се „црвене беретке“ могу одлучити на такву самоубилачку акцију.

Обојица смо добро познавали Легију, и знали смо да је храбар и одлучан командант, али и да је дисциплинован, па нас је то све одвраћало од „најцрњих мисли“. Знали смо и шта се све догађало у граду и како се држао Легија, међутим нисмо знали какве је све „обавезе“ прихватио од челника нове власти.

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

Разлог за мој сусрет са Легијом била је информација коју сам добио од Управе безбедности да је Легија у сталној вези са лидерима ДОС-а, а пре свега са господином Ћинђићем и да је наводно добио задатак да изненадним упадом у ГШ ВЈ, заузме зграду генералштаба и похапси челне генерале ВЈ.

Када је стигао у мој кабинет, Раде Марковић је био необично црн у лицу и видно забринут. Одмах сам му рекао због чега сам га звао и све о информацији коју смо имали. И он је изразио сумњу да би се Легија одлучио на такву авантуру, али није могао дати никакве гаранције, јер га није више контролисао.

Тражио сам да Раде ступи са њим у везу. Када га је добио, дао ми је телефон да са њим разговарам. Питао сам га где се налази и он ми је рекао да је на једном састанку у граду. Онда сам му рекао за информацију коју имам. По гласу сам осетио да се изненадио и почео ме убеђивати да то није тачно и да му то никада није било у плану. Сећам се да ми је рекао:

„Зар мислите да бих ја заиста напао војску и Генералштаб?“.

Одговорио сам му да је код мене његов шеф Раде и да он одмах дође у зграду Генералштаба да се лично видимо. Одмах је пристао и рекао да ће стићи за 30 минута.

Био је тачан. Са главне капије су ми јавили да је стигао и тражили одобрење за уношење оружја. Рекао сам да Легију пусте са личним оружјем и са једним пратиоцем без оружја.

Када је ушао у салон где смо седели Раде, Ћаковић и ја, поздравио је војнички и ми смо се сви поздравили са њим. Сео у фотељу одмах је питао одакле нам је таква „глупа“ информација, и почео се заклињати да то није тачно.

Даљи разговор са њим одвијао се баш како је, недавно, објављено у листу *Сведок*.

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

Категорички тврдим да је разговор био коректан, без подизања гласа и потезања оружја, како је то испричао господин Човић.

Попили смо пиће и понудио сам Радета и Легију да заједно вечерамо. Он је одбио да вечера јер је журио на састанак. Поздравили смо се и он је отишао.

Господин Милорад Луковић-Легија у својој књизи, „Револутион - између разума и срца“, мало другачије је описао наш сусрет.

Не знам због чега је то учинио, ако је знао да је било сведока нашег сусрета и да је вођена забелешка о том догађају.

Није тачно да је је Легија вођен кроз мрачне ходнике и катакомбе, већ је најкраћим путем доведен до зграде Генералштаба.

Такође, није тачно да је наш састанак одржан у просторији са великим столом на коме је било брдо хране, јер таква просторија није постојала у мом кабинету, и није тачно да је у салону, где је Легија доведен, била „читава свита“, већ, као што сам рекао само Раде Марковић, гпк Ђаковић, и касније је дошао и генерал-мајор Милен Симић, начелник Управе за морал и информисање. Повремено су у салон улазили и пуковник Живановић, начелник Кабинета и поручник Милекић, мој ађутант.

Пуковник Кљајић, командант одреда „Кобре“, који је довео Легију није се задржавао у салону.

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

За обедовање у згради ГШ ВЈ, била је уређена једна мала просторија преко пута салона, и ту просторију Легија није видео, јер је одбио да вечера са нама, а ми смо тамо прешли тек када је он отишао.

Сви сведоци, који су тада били присутни, могу о томе да посведоче.

Такође није тачно да сам ја Легији говорио о нападу његове јединице на војску, већ сам био прецизан и рекао на зграду генералштаба и на групу генерала који су у њој радили, а које су лидери ДОС-а назвали „Војни врх“.

Осим, онога што сам рекао да је Легија говорио, том приликом, није забележено да је он изговорио оно што је навео у књизи.

Када је стигао у мој кабинет, Раде Марковић је био необично црн у лицу и видно забринут. Одмах сам му рекао због чега сам га звао и све о информацији коју смо имали. И он је изразио сумњу да би се Легија одлучио на такву авантуру, али није могао дати никакве гаранције, јер га није више контролисао.

Такође ми је чудно да Легија у књизи није ништа написао о блокади његове јединице у кругу комплекса зграде ДБ-а, и о његовој реакцији на то. Када је отишао из генералштаба, Раде Марковић ми је рекао да се борбени део јединице „црвене беретке“, налази у кругу комплекса зграде ДБ, и да је спремна за марш. Рекао сам Радету да ћемо ову јединицу контролисати неко време да би смо искључили сваку сумњу.

Ова јединица није била велика, али са добрим ратним искуством и великом ватреном моћи. Мислим да је имала око 20-40 м/в типа „Хамер, у којима је била посада од 4-5 људи; неколико теренских возила на којима су додатно била монтирана ПВО и противтенковска оруђа, лаки минобацачи и митраљези. Располагала је вишецевним бацачима ракета, најсавременијим пешадијским наоружањем и опремом за осматрање, као и специјалном јединицом за електронско извиђање и прислушкивање. Мислим да је бројала око 80-100 људи.

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

Назвао сам команданта Трајковића и укратко му рекао да ћу команданту Београдског корпуса Божидару Делићу издати један специфичан задатак и да ће га он о томе информисати детаљније. А њему сам наредио да се под контролу стави Центар за обуку ЈСО у Кули, центар САЈ-а у Батајници и касарну Интервентне бригаде на Звездари и Бановом брду.

Генералу Делићу наредио сам да одмах формира одговарајућу јединицу и да изврши потпуну блокаду „црвених беретки“ у комплексу објекта ДБ. Тражио сам да за блокаду користи само оклопна борбена возила која имају точкове, а не гусеничаре.

Делић је то врло брзо и добро урадио и „обруч“ око Легијине јединице је био затворен. Јединица није могла нигде кренути без контроле.

Одмах после тога, наредио сам гпк Петровићу, начелнику Сектора за РВ и ПВО да регулише контролу свих хеликоптера са којима је располагала ЈСО, и да контрола летења не дозволи њихову употребу.

О овој акцији известио сам председника Коштуницу, одмах пошто је положио заклетву и ступио на дужност. Није реаговао на то, али ме је питао да ли постоји могућност да се та јединица разоружа. Објаснио сам му да је то могуће, али да не би било добро, јер је то квалитетна јединица, а као основни разлог навео сам му да нико од нас не зна колико јединица има људи у резерви који се одазивају на посебан сигнал, и да би се после њеног разоружавања трајно покварили односи између ВЈ и МУП-а, и продубило ривалство које је значајно превазиђено после НАТО агресије.

Предочио сам му да је ова јединица сада у рукама и под командом нове власти и да је само треба добро контролисати.

Када се ради о причи господина Човића, морам га подсетити да је он вероватно заменио мој сусрет са Легијом са једним другим догађајем.

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

Наиме, блокада „црвених беретки“ је потрајала 6–7 дана, када ме је назвао Раде Марковић и предложио и замолио да повучемо нашу јединицу да би се „црвене беретке“ вратиле у своју базу у Кули.

У једном тренутку господин Ћинђић ми је, кроз смех, рекао да „ослободим“ Легијине “ црвене беретке“, јер не постоји никаква опасност од њих пошто су сада под командом нове власти.

Објаснио сам му да је о блокади обавештен и председник Коштуница и да за то морам да тражим одобрање од њега. У то време, изненада ненајављени, у ГШ ВЈ, дошли су господин Ћинђић, председник Владе Србије и господин Човић. Нисам знао разлог њиховог доласка, али том приликом разговарали смо о протеклим догађајима и понашању војске. Осим нас тројице, нико није присуствовао том разговору. У једном тренутку господин Ћинђић ми је, кроз смех, рекао да „ослободим“ Легијине “ црвене беретке“, јер не постоји никаква опасност од њих пошто су сада под командом нове власти.

Нисам то схватио као наређење или као Ћинђићев захтев, и одговорио сам му да радим на томе. То је према документима са којима ја располажем и по мом сећању, био једини пут када је господин Човић био са Ћинђићем код мене у Генералштабу.

Осми октобар 2000. и улога председника Србије Милана Милутиновића

Циљ је био да се исценира "Војни удар" на нову демократску власт. Требало је да се цео "војни врх" скупи код Милутиновића, да упадне нека припремљена јединица, можда и из иностранства, и да нас похапси као пучисте

Други догађај збио се 8.октобра 2000. године. Милошевић је признао победу Коштунице 6. октобра 2000. године око поноћи.

Нови председник СРЈ Коштуница положио је заклетву 7. октобра 2000. године око 23

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

часа, а 8. октобра 2000. године у 18 часова мене је назвао председник Србије Милан Милутиновић.

Био сам у резиденцији у улици Андре Николића. Изненадио сам се овом позиву, јер ме он никада није звао. Рекао ми је да га је звао Милошевић и да је заказао састанак са свим генералима из мог колегијума код њега, у Ужичкој 23, у 21 час.

"Да видимо шта ћемо даље", тако је рекао.

Иако сам био изненађен, одмах сам схватио да је у питању нека покварена игра. Одговорио сам му да мислим да то није изводљиво, али да ћу поразговарати са генералима, члановима колегијума и да ћу му се јавити.

Када смо прекинули разговор, почео сам да размишљам, коме је пала на памет таква сулуда идеја, и ко то мисли да сам ја идиот и слепи послушник. Одлучио сам да никога не зовем. Од раније сам имао информације да је Милутиновић у вези са лидерим ДОС-а и да је имао састанке са Ђинђићем. Знао сам да без њега нова власт не може да на легалан начин, регулише функционисање нове власти, јер је он легално изабрани председник Р. Србије.

Почео сам да слажем мозаик. Милутиновић је ушао у дил са представницима нове власти. Он мора да им помогне да што лакше и брже демонтирају остатке Милошевићеве

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

власти међу којима и војску.

Без обзира што се ВЈ није мешала у изборна догађања и што је омогућила мирну предају власти, нису имали поверења у војску и "Милошевићеве генерале". Требало је, дакле, наћи начина да се "војни врх" компромитује и, милом или силом, што пре уклоне са свих позиција. Очигледно је да председник Коштуница није стигао да их упозна са мојим ставом да ћу прихватити сваку његову одлуку која се односи на мој статус. Ја нисам могао да поднесем оставку.

Почео сам да слажем мозаик. Милутиновић је ушао у дил са представницима нове власти. Он мора да им помогне да што лакше и брже демонтирају остатке Милошевићеве власти међу којима и војску.

Знао сам да иза ове игре не стоји Милошевић. Он би ме лично звао да ми то каже. Многа питања су ми пролазила кроз главу. Милошевић је под непрекидним надзором. Ја такође. Вероватно и сви генерали. Како је творац такве глупе замисли могао да објасни да ће Милошевић и двадесетак генерала успети да неопажено дођу у Ужичку 23? Зашто ми је Милутиновић нагласио да дођу: "Сви генерали из колегијума"?

Зашто баш код Милутиновића на тако експонираном месту ? Шта то ми можемо одлучити "шта ћемо даље", када је све одлучено.

Победио је Коштуница и то је Милошевић рекао народу Србије. То је чуо цео свет. Нов председник је положио заклетву и почео да обавља дужност. Шта је творац такве замисли хтео да постигне уз помоћ Милутиновића?

Одговор сам знао истог тренутка када ми је Милутиновић рекао шта хоће. Циљ је био да се исценира "Војни удар" на нову демократску власт. Требало је да се цео "војни врх" скупи код Милутиновића, да упадне нека припремљена јединица, можда и из иностранства и да нас похапси као пучисте. Милутиновић би вероватно био поштеђен, а можда би се и он нашао у истој причи.

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

Тако би се нова власт једним ударцем, на једноставан начин решила и "војног врха" и председника Србије.

Још увек нисам сазнао ко је стајао из те идеје. Милутиновића нисам хтео да питам, а верујем да ми не би ни рекао. Служба ДБ-а вероватно зна, јер су у то време снимани сви разговори.

Знао је то и Милутиновић, али је ипак све отворено причао преко телефона.

Неко ме је много потценио.

Милутиновићу нисам хтео да се јављам јер сам знао да ће га "газде" натерати да ме поново позове. Тако је и било. Негде око 20,30 ме је назвао и питао шта смо одлучили?

Одговорио сам му да сам се чуо само са неколицином генерала и да се они нису сложили да дођу код њега, а да остале нисам могао да добијем.

Рекао је само "Добро генерале" и прекинуо везу.

Сутрадан на састанку са најужим сарадницима испричао сам шта се догодило. Сви су се сложили да је то била слабо планирана клопка у коју је требало да улете генерали као "муве без главе". Неко је слабо проценио наше способности и моју интелигенцију. Још увек се надам да ћу кад-тад да сазнам име "генијалца" који је то планирао...

Из архиве: Моја истина о Петом октобру - Није ми падало на памет да изводим војску на народ!

Пише: Небојша Павковић
уторак, 05 октобар 2021 18:05

(Разговарао **Владан Динић**, главни и одговорни уредник недељника **Сведок**, 8. јануар 2011. године)